

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 584/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. M. a I. M., obaja bytom R., zastúpených spoločnosťou Advokátska kancelária B., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľka a advokátka Mgr. M. B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 124/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. a I. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2012 doručená sťažnosť J. M. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a I. M. (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“; spolu aj „sťažovatelia“), obaja bytom R., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci

v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 124/01.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sa v konaní pred okresným súdom začatým 12. októbra 2001 domáhali vydania bezdôvodného obohatenia v sume 126 000 Sk s príslušenstvom od H. P. a A. P., v tom čase obaja bytom Š. (ďalej len „odporcovia“).

Sťažovatelia argumentujú v prvom rade poukazom na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 346/09-37 z 21. januára 2010, v ktorom konštatoval porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v označenom konaní okresného súdu a prikázal mu vo veci konať bez zbytočných prietáhov. Sťažovatelia tvrdia, že *„napriek uvedenému príkazu ústavného súdu..., Okresný súd Dunajská Streda vo veci... naďalej nepostupuje bez zbytočných prietáhov a predmetné konanie aj napriek jeho dĺžke v trvaní 11 rokov nie je do dnešného dňa ani náznakom priblížené ku končenému rozhodnutiu“*. Citovaný názor sťažovatelia skutkovo odôvodňujú tým, že po nadobudnutí právoplatnosti uvedeného nálezu ústavného súdu okresný súd až 7. decembra 2011 uznesením ustanovil odporcom opatrovníka. Uznesenie okresného súdu sťažovatelia napadli odvolaním, na základe ktorého Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) predmetné uznesenie 30. apríla 2012 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia bolo zistenie odvolacieho súdu, že *„prvostupňový súd nedodržel podmienky ustanovené zákonom pri ustanovovaní opatrovníka osobám na neznámom mieste“*. Následne okresný súd uznesením z 27. júna 2012 ustanovil opatrovníka odporcom v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu.

Pri posudzovaní zložitosti prerokovávanej veci sa sťažovatelia odvolávajú na právoplatný názor ústavného súdu o absencii skutkovej a právnej zložitosti konania pred okresným súdom, pričom *„jedinou problematickou otázkou bolo presné určenie výšky finančného nároku sťažovateľov. Túto sťažovatelia navrhli vo vyjadrení zo dňa 07.07.2003... zistiť pomocou znaleckého posudku, pričom tento ich návrh nebol do dnešného dňa zo strany súdu reflektovaný.“* Podľa názoru sťažovateľov *„neprišli žiadnym spôsobom k vzniku zbytočných prietáhov v konaní. Po celý zvyšok konania*

sťažovatelia vykonávajú úkony, na ktoré sú v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku oprávnení.“.

V období po náleze ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 346/09 sa podľa sťažovateľov konanie okresného súdu „*vyznačuje ďalšou nečinnosťou a významnými procesnými pochybeniami, ktoré si vynútili rozhodnutie odvolacieho orgánu v procesnej otázke a ktoré tak spolu prispeli k vzniku ďalších 32 mesačných prieťahov...“.* Sťažovatelia popisujú chronológiu ustanovovania opatrovníka odporcom a zdôrazňujú, že po zmene právnej úpravy, ktorá si vyžiadala zrušenie rozhodnutia o ustanovení opatrovníka z 24. novembra 2005, „*okresný súd... rozhodol o novom opatrovníkovi prvýkrát až uznesením zo dňa 7.12.2001 (2 roky a 1 mesiac po účinnosti novely) a po zrušení tohto uznesenia odvolacím súdom druhýkrát uznesením zo dňa 27.06.2012, teda po 3 rokoch a 8 mesiacoch od vzniku potreby ustanovenia nového opatrovníka a po 2 rokoch a 5 mesiacoch od vydania nálezu ústavného súdu, ktorým... prikázal okresnému súdu postupovať bez zbytočných prieťahov“.* K problému neznámeho miesta pobytu odporcov sťažovatelia uvádzajú, že hoci „*na začiatku konania prístup odporcov naozaj sťažoval priebeh konania, máme zato, že súd už v štádiu pred prvým rozhodnutím ústavného súdu mal dostatočné prostriedky na to, aby sa s takýmto správaním odporcov náležite vypořiadal. Pomalú reakciu súdu na zmenu zákonných ustanovení § 29 Občianskeho súdneho poriadku, preto nemožno pričítať ani na vrub odporcov, nakoľko tým už dávno pred uvedenou zmenou bol ustanovený opatrovník. Bol to práve okresný súd, ktorý oneskoreným postupom, ako aj nesprávnym výkladom zákona, spôsobil vo vedenom konaní... na úkor sťažovateľov ďalšie zbytočné prieťahy.“.*

Sťažovatelia žiadajú priznať finančné zadost'učinenie každému v sume 4 000 €, čo odôvodňujú pretrvávajúcim porušovaním ich označených práv napriek predchádzajúcemu pozitívnemu nálezu ústavného súdu, ale aj pocitmi „*frustrácie a nemohúcnosti pri dovoľávaní sa svojich práv pred slovenskými súdmi“.*

V sťažnostnom petite navrhujú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľov J. M., trvale bytom R. a I. M., trvale bytom R., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote upravené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 6C 124/01 porušené bolo.

Ústavný súd priznáva J. M., trvale bytom R. primerané finančné zadostučinenie vo výške 4 000 EUR, slovom štyritisíc EUR, ktoré je mu Okresný súd Dunajská Streda povinný uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd priznáva I. M., trvale bytom R. primerané finančné zadostučinenie vo výške 4 000 EUR, slovom štyritisíc EUR, ktoré je jej Okresný súd Dunajská Streda povinný uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Dunajská Streda je povinný uhradiť J. M., trvale bytom R. a I. M., trvale bytom R. trovy právneho zastúpenia vo výške 269,90 EUR na účet právneho zástupcu – Advokátskej kancelárie B., s. r. o., so sídlom B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd si 24. októbra 2012 vyžiadal spis okresného súdu vo veci sťažovateľov, ktorý mu bol doručený 16. novembra 2012.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

1. Pre rozhodnutie o časti sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu ústavný súd odkazuje na § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, podľa ktorého návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd rozhodol o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľov, ktorou namietali porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 124/01, nálezom č. k. IV. ÚS 346/09-37 z 21. januára 2010 tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov bolo v predmetnom konaní okresného súdu porušené. Ústavný súd rovnako priznal sťažovateľom finančné zadosťučinenie. Označený nález nadobudol právoplatnosť 3. februára 2010. Teraz predbežne prerokúvaná sťažnosť sťažovateľov v časti zameranej na postup okresného súdu do 3. februára 2010 sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol.

Rovnaký záver platí aj o časti sťažnosti namietajúcej porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v období do 3. februára 2010, keďže ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“

garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie vecí v primeranej lehote“, a tak v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

V časti namietajúcej porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 6 C 124/01 v období do 3. februára 2010 tak ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov ako neprípustnú.

2. K časti sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 6 C 124/01 v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 346/09 ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáchoch (napr. IV. ÚS 331/04).

Na účel posúdenia zvyšnej časti sťažnosti (namietané porušenie označených práv sťažovateľov v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 346/09) si ústavný súd vyžiadal relevantný spis okresného súdu.

2.1 Z obsahu vyžiadaného spisu ústavný súd zistil, že okresný súd v posudzovanom období 15. februára 2010 predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľov proti uzneseniu č. k. 6 C 124/01-206 z 30. októbra 2009, ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu č. k. 6 C 124/01-115 z 24. novembra 2005 o ustanovení opatrovníka pre odporcov. Zrušenie pôvodne ustanoveného opatrovníka si vyžiadala zmena právnej úpravy účinná od 15. októbra 2008.

Krajský súd odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu 25. mája 2010 potvrdil a spisový materiál vrátil okresnému súdu 11. júna 2010. V závere svojho potvrdzujúceho uznesenia však upozornil, že *„v záujme hospodárnosti konania (§ 6 O. s. p.) a kontinuity zastúpenia účastníka sa javí byť vhodným v obdobných prípadoch vykonať šetrenie na zistenie konkrétnej osoby, pôsobiacej v rodinnom, pracovnom, kultúrnom, prípadne v inom prostredí, ktoré je účastníkovi blízke, prípadne u obce, t. j. subjektu, ktorý je vhodný, aby bol za opatrovníka ustanovený a s opatrovníctvom aj súhlasí a postupovať tak, že zrušenie predchádzajúceho opatrovníka zároveň spojiť v jednom uznesení i s ustanovením nového. Takýto postup umožňuje aj zásada, že uznesenie je vykonateľné jeho doručením uvedená v § 171 ods. 2 O. s. p., preto nie je potrebné vyčkat' právoplatnosť uznesenia už ustanoveného opatrovníka a až následne ustanoviť iného.“*

Po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu účastníkom konania (jún 2010) okresný súd uznesením č. k. 6 C 124/01-250 z 2. decembra 2010 pripustil rozšírenie žalobného návrhu, ktoré sťažovatelia iniciovali podaním z 5. decembra 2009. V ten istý deň okresný súd vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku za rozšírený návrh. Uznesenie o rozšírení návrhu sa nepodarilo doručiť odporcom na adresu v Českej republike, ktorú okresný súd zistil z iného súdneho spisu (sp. zn. 9 C 158/1996).

Sťažovatelia podali 4. januára 2011 odvolanie proti uzneseniu, ktorým boli vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku za rozšírený návrh.

Okresný súd vyzval 26. januára 2011 dcéru odporcu v 1. rade, aby oznámila miesto jeho pobytu alebo jeho korešpondenčnú adresu. Výzvu sa na adresu dcéry nepodarilo doručiť (zásielka vrátená 2. februára 2011).

Okresný súd požiadal 17. marca 2011 Policajné prezídium Českej republiky, Riaditeľstvo služby cudzineckej polície o oznámenie aktuálnej adresy odporcov, ako aj ich dcéry. Dožiadaný orgán Českej republiky doručil okresnému súdu 13. apríla 2011 oznámenie, podľa ktorého miesto pobytu odporcov ani ich dcéry nie je známe.

Okresný súd žiadal 7. septembra 2011 o zistenie a oznámenie pobytu odporcov a ich dcéry Register obyvateľov Slovenskej republiky, ktorý doručil 22. septembra 2011 odpoveď, podľa ktorej u odporcov, ako aj u ich dcéry je „*hlásený pobyt bezdomovca Š.*“.

Okresný súd uznesením č. k. 6 C 124/01-289 zo 7. decembra 2011 ustanovil odporcom opatrovníka, advokáta JUDr. J. C., „*nakoľko sa vykonaným šetrením nepodarilo zistiť inú vhodnú osobu pôsobiacu v rodinnom, pracovnom, kultúrnom prípadne inom prostredí odporcu*“.

Sťažovatelia podali 5. januára 2012 proti uzneseniu o ustanovení opatrovníka odvolanie, v ktorom argumentovali absenciou akéhokoľvek vzťahu ustanoveného opatrovníka k odporcom.

Okresný súd predložil 28. februára 2012 spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu o ustanovení opatrovníka.

Krajský súd uznesením č. k. 11 Co 84/2012-299 z 30. apríla 2012 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že okresný súd nepreukázal, že by ustanovený opatrovník „*bol z prostredia odporcom blízkeho*“. Spis bol okresnému súdu vrátený 5. júna 2012.

Po doručení uznesenia odvolacieho súdu (jún 2012) okresný súd uznesením č. k. 6 C 124/01-301 z 27. júna 2012 ustanovil odporcom za opatrovníka Mgr. P. P., vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu Galanta.

Okresný súd uznesením č. k. 6 C 124/01-303 zo 7. novembra 2011 prerušil predmetné konanie „*do právoplatného rozhodnutia vo veci určenia vlastníckeho práva, ktoré konanie je vedené na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 10C/62/2011*“.

V uvedenom súvisiacom konaní sa Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, domáha proti sťažovateľom určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech štátu. Jednou z nehnuteľností je aj byt v Š., ktorého bezplatné užívanie odporcami v období od 1. augusta 1998 do 1. júna 2003 zakladá podľa sťažovateľov ich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

2.2 Ústavný súd pri posudzovaní zisteného chronologického priebehu konania aj s ohľadom na citovanú stabilnú judikatúru v prvom rade zdôrazňuje, že zbytočné prietahy v žalovanom konaní okresného súdu už boli konštatované vo veci sp. zn. IV. ÚS 346/09. Už bolo uvedené, že pri predbežnom prerokúvaní súčasnej sťažnosti nemožno opätovne rozhodovať o období do právoplatnosti predchádzajúceho nálezu, a preto pri posudzovaní postupu okresného súdu v označenom konaní po 3. februári 2010 je potrebné opätovne brať zreteľ na skúmanie všetkých podmienok podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (výnimkou je prípustnosť sťažnosti z hľadiska využitia účinných prostriedkov nápravy podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, keďže sťažnosť na postup súdu vzhľadom na skorší pozitívny nález by už vo fáze po 3. februári 2010 nevykazovala potrebnú účinnosť).

V konaní okresného súdu v posudzovanom období možno vymedziť kratšie časové úseky vyznačujúce sa nečinnosťou. Ide o obdobie od 11. júna 2010 (vrátenie spisu z krajského súdu) do 2. decembra 2010 (uznesenie o pripustení rozšírenia žalobného petitu), ako aj o obdobie od 13. apríla 2011 (doručenie odpovede Polície Českej republiky) do 7. septembra 2011 (výzva adresovaná Registru obyvateľov Slovenskej republiky na zistenie a oznámenie pobytu odporcov a ich dcéry). Napokon nečinnosťou sa vyznačovalo aj obdobie od 27. júna 2012 (uznesenie o ustanovení opatrovníka odporcom) do 7. novembra 2012 (uznesenie o prerušení konania). Okresný súd sa teda na posudzovanej dĺžke konania podieľal nečinnosťou v rozsahu 14 mesiacov a v období od 3. februára 2010 sa spis 6 mesiacov nachádzal na krajskom súde z dôvodu opravných prostriedkov podávaných sťažovateľmi.

V skúmanom období sa okresný súd zameriaval na odstraňovanie dôležitej procesnej prekážky v konaní spočívajúcej v neznámom mieste pobytu odporcov, a to v intenciách

novej právnej úpravy zastupovania na základe rozhodnutia súdu. Nemožno tiež opomenúť, že isté predĺženie konania vyvolali aj procesné úkony sťažovateľov (podávanie opravných prostriedkov proti procesným uzneseniam konajúceho súdu). Pritom podľa stabilného právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľom procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie ich práv v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (m. m. I. ÚS 31/01, III. ÚS 151/09).

Z judikatúry ústavného súdu súčasne vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 47/03, II. ÚS 296/2011). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne (IV. ÚS 316/2012). V prípade ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06).

Hoci doterajší postup okresného súdu v namietanom konaní po 3. februári 2010 nebol vždy dostatočne aktívny ani efektívny, s prihliadnutím na všetky okolnosti tohto konania okresného súdu (odstraňovanie procesnej prekážky, opravné prostriedky sťažovateľov) zistené nedostatky nepredstavujú podľa názoru ústavného súdu takú intenzitu, že by im bolo možné pripísať ústavný rozmer. Postup okresného súdu, aj keď sa sťažovateľom nemusel vždy javiť úplne efektívny, sa zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. neprimeranú lehotu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd na základe uvedeného sťažnosť v časti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 124/01 po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. IV. ÚS 346/09-37 z 21. januára 2010, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

Toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde a nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľa v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu v období po 3. februári 2010 stále dochádza k zbytočným priedahom, predložili ústavnému súdu novú sťažnosť (obdobne I. ÚS 182/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2012